

متن پرسش

سلام علیکم: شهید مطهری می‌فرمایند: به عقیده ی اهل عرفان، محبت و ارادت پاکان و کَمَلین همچون دستگاه خودکاری، خودبه خود رذایل را جمع می‌کند و بیرون می‌ریزد. حالت مجذوبیت اگر بجا بیفتد از بهترین حالات است و این است که تصفیه‌گر و نبوغ بخش است. آری آنان که این راه را رفته‌اند، اصلاح اخلاق را از نیروی محبت می‌خواهند و به قدرت عشق و ارادت تکیه می‌کنند. تجربه نشان داده است که آن اندازه که مصاحبت نیکان و ارادت و محبت آنان در روح مؤثر افتاده است، خواندن صدها جلد کتاب اخلاقی مؤثر نبوده است. فرض کنیم استادی ما را به کاری امر یا نهی کند و ما بخاطر محبت به او آن کار خیر را انجام دهیم یا کار بد را انجام ندهیم آیا این نقصی در نیت عمل بوجود نمی‌آورد چون عمل باید از روی محبت خدا انجام گیرد ولی اکنون محبت به فلان استاد باعث شده که ما آن عمل را انجام دهیم. مثال می‌زنم: مثلاً نماز صبح واجب است و ممکن است شخصی حال نداشته باشد نماز بخواند ولی پدرش به او بگوید بخاطر من نماز صبح ات را بخوان و فرزند بخاطر محبت پدرش همت می‌کند و نماز را (البته به نیت رضای خدا) می‌خواند آیا این مثال نقصی در نیت عمل و خلوص عمل ایجاد می‌کند؟ در کنار این موارد بحث امر به معروف و نهی از منکر واجب هم مثال خوبی می‌باشد که اولاً ما دیگران را از روی محبت امر و نهی می‌کنیم و اطاعت می‌کنند و بسیاری از موارد امر و نهی دیگران را به خاطر محبت دیگران می‌پذیریم و عمل می‌کنیم. با تشکر از حضرتعالی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چنانچه رویکرد کلی در همه‌ی این تبعیت‌ها برای رجوع به حضرت حق باشد تا خداوند از طریق استاد و یا والدین رخ خود را بنمایاند؛ عملاً در دل آن محبت‌ها محبت خدا نهفته است و عموماً هم قضیه از همین قرار است، حتی آن وقتی که شما از رفیق‌تان در عالم رفاقت بخواهید که گناهی را انجام ندهد زیرا در ذیل حکم الهی است که گناه معنی می‌دهد، پس عملاً او در کنار رضایت شما و محبت به جنابعالی در یک اراده‌ی کلی‌تر به خدا نظر دارد. موفق باشید